

Arrest

nr. 147 499 van 9 juni 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 11 juni 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris van 24 april 2014, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 12 mei 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 september 2014 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 12 maart 2015 nr. 140 884.

Gelet op de beschikking van 22 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. MEULEMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché M. DEHANDSCHUTTER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, komt België binnen om hier te studeren.

Op 5 januari 2009 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf.

Op 26 maart 2009 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis).

Op 4 mei 2012 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Het beroep tegen deze beslissing wordt verworpen bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 17 april 2013 nr. 101 046.

Op 28 september 2012 legt verzoeker klacht neer bij de politie.

Op 9 oktober 2012 wordt verzoeker toegelaten tot een tijdelijk verblijf tot 9 januari 2013 overeenkomstig de artikelen 61/2 tot 61/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Dit tijdelijk verblijf wordt verlengd tot 9 januari 2014.

Op 6 augustus 2013 en 9 september 2013 deelt de procureur des Konings aan de Dienst Vreemdelingenzaken mee dat verzoeker niet meer beschouwd wordt als slachtoffer van mensenhandel.

Op 27 december 2013 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 24 april 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 31.12.2013 met aanvulling dd. 04.02.2014 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en)

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene haalt aan dat hij een tijd is opgevolgd door Pagase in het kader van slachtoffer mensenhandel. Uit het schijven van het Parket van de procureur des Konings van Leuven blijkt dat betrokkene geen slachtoffer van mensenhandels kan beschouwd worden. Bijgevolg beroepen hij zich ten onrechte op het statuut van slachtoffers van mensenhandel (Arts. 61/2 t.e.m. 61/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; Arts. 110bis en ter van het K.B. van 08.10.1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen) en vormt dit element geen reden tot regularisatie.

Het gegeven dat betrokkene naar België is gekomen, om hier opleiding te volgen, hij hier wil werken om zo zijn familie in het land van herkomst te onderhouden, dit vormen geen buitengewone omstandigheden die de aanvraag hier in België kunnen rechtvaardigen.

De loutere vermelding van art. 2 EVRM: recht op leven en art. 5 EVRM: recht op veiligheid, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene geen bewijzen voorlegt dat deze rechten zouden geschonden worden.

Betrokkene beweert dat hij vreest voor een criminele sanctie indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst , omwille van het feit dat hij onder dwang ertoe zou gedreven geweest zijn om seksuele betrekkingen te hebben met de heer Macdonald, doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor criminele sanctie volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

De overige aangehaalde elementen (betrokkene sedert 2007 in België verblijft, werkbereid zou zijn, stappen heeft ondernomen om Nederlands te leren, hij legt daar kopij van het inschrijvingsformulier volwassenonderwijs van voor , een kopij van het getuigenschrift van beroepsopleiding opleiding Nederlands en een kopij van het attest inzake beëindigen van de beroepsopleiding) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Zijn elementen van integratie of behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

(...).”

Op 24 april 2014 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing:

“(...)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: regelmatig verblijf verstreken sedert 09.01.2014.

(...).”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid *ratione temporis* op.

In het arrest nr. 140 884 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 12 maart 2015 in deze zaak werd het volgende overwogen:

“2.2 Artikel 39/57, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in artikel 39/2 bedoelde beroepen worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht.”

Artikel 39/57, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in paragraaf 1 bepaalde beroepstermijnen beginnen te lopen:

[...]

3° wanneer de kennisgeving is gebeurd door afgifte tegen ontvangstbewijs, vanaf de eerste dag die volgt op de afgifte of de weigering tot ontvangst;

[...].”

De in artikel 39/57, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalde termijn van dertig dagen is van openbare orde en moet strikt worden toegepast.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissingen op 12 mei 2014 aan de verzoekende partij ter kennis werden gebracht. Overeenkomstig artikel 39/57, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet was de laatste nuttige dag voor het indienen van een beroep tegen de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) 11 juni 2014.

In de mate waarin de verzoekende partij betoogt dat zij op 11 juni 2014 een beroep tot nietigverklaring heeft ingediend, dat hier bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) geen spoor van terug te vinden was en dat zij op 4 augustus 2014 het verzoekschrift andermaal heeft verstuurd en de verzoekende partij in dit verband verwijst naar een door Bpost op 11 juni 2014 afgestempeld afgiftebewijs van een aangetekende zending alsook naar een op 5 november 2014 bij Bpost ingediende klacht, merkt de Raad op dat in casu niet kan worden uitgesloten dat de verzoekende partij op 11 juni 2014 daadwerkelijk een beroep tot nietigverklaring heeft ingediend."

Het beroep is bijgevolg ontvankelijk *ratione temporis*.

2.2. Ter zitting wordt ambtshalve gewezen op het volgende. Uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord "moet" duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door verzoeker niet betwist. Gelet op voormelde gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de toegestane periode, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan aan verzoeker dan ook geen nut opleveren.

Er mag echter geen bevel worden gegeven of het bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van voorliggende betwisting de middelen te onderzoeken die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

Ter zitting stelt de advocaat van verzoeker dat in de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet melding werd gemaakt van zijn privéleven.

Er dient te worden vastgesteld dat dit element beantwoord werd in de eerste bestreden beslissing en dat verzoeker in het enig middel geen schending van hogere verdragsbepalingen aanvoert. Bijgevolg dient te worden vastgesteld dat het beroep onontvankelijk is wat de tweede bestreden beslissing betreft.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"De schending van artikel 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht in bestuurszaken, de beginselen van behoorlijk bestuur (zorgvuldigheidsbeginsel, rechtszekerheidsbeginsel én redelijkheidsbeginsel), artikel 10, 11 en 191 van de GW, RM

Aangezien artikel 9 bis duidelijk voorziet dat als buitengewone omstandigheden worden beschouwd (zie tevens omzendbrief van 21 juni 2007) :

"zodanige omstandigheden die het voor een vreemdeling onmogelijk of zeer moeilijk (idem" bijzonder moeilijk" is) maken om terug te keren naar zijn land van herkomst."

Aangezien duidelijk artikel 62 van de Vreemdelingenwet stelt dat "de administratieve beslissingen worden met redenen omkleed" alsook vereist artikel 2 en 3 van de motiveringsplicht dat de motivering voorhanden is zodat er geen appreciatiemogelijkheden of onredelijke interpretaties mogelijk zijn rekening houdend met de gegevens van het dossier;

Zie RvSt nr. 53 199, 10 mei 1999.

Dat naar analogie kan verwezen worden naar een arrest van de RvSt dd 22 april 1998, T.Vreemd. 1998, 49

"Haar uitspraak is niet naar behoren gemotiveerd wanneer het onderzoek onvolledig is gebleven en wanneer niet wordt geantwoord op de tijdens de beroepsprocedure ontwikkelde argumenten en overlegde stavingstukken"

Dat immers duidelijk kan verwezen worden naar blz 4 inzake de motivering van deze buitengewone omstandigheden.

Dat immers elk bestuur dient te reageren op aangehaalde middelen en deze niet onbesproken kan en mag laten;

Aangezien elk behoorlijk bestuur in dezelfde omstandigheden geplaatst wel besloten hebben tot een ontvankelijkheidsverklaring en in casu ook de aanvraag gegrond had bevonden zodat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk en als onzorgvuldig kan worden beschouwd.

Aangezien volgens de omzendbrief van De Waele duidelijk als basis door de verwerende partij wordt aangenomen dat eens er sprake is van integratie een verblijf van meer dan vijf jaar in België als alleenstaande man de aanvraag tot het bekomen van de verblijfsvergunning op grond van artikel 9bis van de VW kan worden toegekend;

Aangezien het geen betoog hoeft dat voor verzoeker manifest het rechtszekerheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel wordt geschonden nu personen in dezelfde positie (zelfs periode aanvraag is gelijk) wel worden toegelaten een verblijfstoelating te bekomen mits aanvraag arbeidskaart terwijl verzoeker, zonder duidelijke motivering geen mogelijkheid bekomt om geregulariseerd te worden.

Dat inderdaad hierdoor ernstig het vertrouwensbeginsel wordt geschonden nu de Raad van State meermaals dit beginsel omschreef als "een der beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan". Zie RvSte Eeckhout, nr 32893, 28 juni 1989.

Dat er immers aan de hand van de inhoud van de motivering GEEN er geen appreciatie of onredelijkheidsbeginsels mogen geschonden zijn (inclusief gelijkheidsbeginsel). Zie RvSt 53199, 10 mei 1999, BS 57 531, 16 januari 1996.

Aangezien absoluut niet kan en mag ontkend worden dat verzoeker sedert 15 december 2007 in België is, geïntegreerd en zelfs slachtoffer van mensenhandel dossier dat afgesloten werd zonder gevolg.

Dat hoedanook niet kan ontkend worden en waarop niet wordt ingegaan in de bestreden beslissing dat verzoeker homofiele handelingen heeft gesteld en bij terugkeer naar Nigeria verzoeker zeker zal worden gediscrimineerd.

Dat evenwel de verblijfsvergunning op het ogenblik van het indienen van de aanvraag 9bis WV nog lopende was zodat verzoeker wel degelijk terecht de aanvraag in België kon en mocht indienen.

Aangezien derhalve hierdoor tevens de artikelen 10, 11 en 191 van de GW en de anti-discriminatiewet van 10 mei 2007 worden geschonden daar de wet van 10 mei 2007 discriminatie verbiedt op grond van volgende beschermde criteria: leeftijd, seksuele geaardheid, handicap, geloof of levensbeschouwing, burgerlijke staat, geboorte, vermogen, politieke overtuiging, syndicale overtuiging, taal, huidige of toekomstige gezondheidstoestand, een fysieke of genetische eigenschap, en sociale afkomst.

Dat concludant in behandeling is wat blijkt uit het attest van PAG-ASA dd 21 oktober 2013

Dat elkeen in gelijke omstandigheden geplaatst dan ook gelijk dient behandeld te worden.

Dat het voor een burger, zoals verzoeker, totaal onbegrijpbaar is dat wanneer andere personen in dezelfde omstandigheden geplaatst wel worden geregulariseerd.

Dat artikel 191 van de GW. duidelijk laat verstaan dat deze regels ook gelden voor de vreemdelingen die op ons grondgebied verblijven o.m. het recht arbeid.

Dat alleszins de materiële motiveringplicht eveneens is geschonden doordat in de bestreden beslissing elke belangenafweging manifest ontbreekt tussen het uitwijzingsbeleid van de staat (zoals zijn gevolgde therapieën, blanco strafregister, „sociale contacten, e.d.)

Dat in het verleden de rechter in kortgeding zich in dit verband reeds op art. 8 EVRM en art. 22 van de Belgische Grondwet heeft beroept, met name het recht op de bescherming van het privéleven.

Dat recht omvat o.m. het recht op het ontwikkelen en onderhouden van relaties met anderen, zonder een disproportionele inmenging van de overheid.

Dat maw door het niet maken van enige belangenafweging het voor verzoeker niet duidelijk is of de administratieve beslissing op redelijke wijze werd genomen (redelijkheidbeginsel) waarbij de belangen van de staat een hoger en afgewogen belang kennen.

Zie arrest nr. RvV 19 537 dd 29 april 2008 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen Zie Hof voor de Rechten van de Mens dd 22 april 2004, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, jaargang 2004 blz 267 inzake Radovanovic / Oostenrijk

Aangezien inderdaad de motivering duidelijk gebrekkig is op dit punt daar nergens in de bestreden beslissing wordt uitgelegd waarom het gedrag van verzoekster een werkelijk, actueel en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving van die mate dat het recht op arbeid, voorzien niet alleen door de grondwet maar ook door het EVRM, mag geschonden worden.

Zie Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd 30 januari 2008 inzake 6743.

Zie Raad voor vreemdelingenbetwistingen dd 6 februari 2008 nr. 6936.

Dat deze schending immers zowel door hoven, rechtbanken als administratieve rechtscolleges dient afgewogen te worden met respect voor de private belangen en de publieke belangen waarbij de verwijdering in proportie dient te staan van het mogelijk nadeel dat een staat kan ondergaan indien zij hiertoe niet zou overgaan.

Zie Hof voor Rechten van de Mens dd 22 april 2004, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, jaargang 2004, blz 267 inzake Radovanovic / Oostenrijk.

Zie Hof voor Rechten van de Mens dd 21 april 2005, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, jaargang 2005, blz 159 inzake Muslim / Turkije

Dat zelfs indien zij werd gemaakt, quod non, uit bovenvermeld feitenrelaas blijkt dat volgens de proportionaliteitstoets er duidelijk een ernstige inmenging is in het privé en het sociaal leven dat niet kan voortgezet worden.

Zie o.m. een gelijkaardige zaak Kuijter / Steenberghe 2002 p 190 EHRM 18 februari 1991 nr 12313/86 inzake Moustaqim / België

Zie tevens EHRM 28 november 1996, 21702.03”

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

“In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 9bis vreemdelingenwet
- Artikel 62 vreemdelingenwet – materiële motiveringsplicht
- Zorgvuldigheidsbeginsel, rechtzekerheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel
- Artikel 10, 11 en 191 van de Grondwet

Betreffende de vermeende schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partijen het vereiste belang ontberen bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.06.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.)

De motiveringsplicht, vevat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partijen de schending aanvoeren, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partijen het genoemde inzicht verschaffen en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partijen toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partijen kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partijen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het eerste middel van verzoekende partijen onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Verzoekende partij heeft kritiek op het feit dat op geen enkele wijze rekening wordt gehouden met de door hun ingeroepen buitengewone omstandigheden.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

“(…)”

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de bestreden beslissing werd genomen en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verwerende partij laat gelden dat uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing afdoende blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie na grondig en zorgvuldig onderzoek van de verzoekende partij zijn concrete situatie heeft geoordeeld dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Verweerder laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

“als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland (...) De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd.” (R.v.V. nr. 104.221 dd. 31.05.2013)

De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De verwerende partij wijst er daarbij op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie de door de verzoekende partij aangehaalde argumenten betreffende de buitengewone omstandigheden beantwoordt op kennelijk redelijke wijze.

Deze overwegingen laten de verzoekende partij toe om te achterhalen om welke redenen zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging door de gemachtigde van de Staatssecretaris onontvankelijk wordt geacht.

Tot slot verwijst verzoekende partij naar haar langdurig verblijf in het Rijk. Zij meent te voldoen aan de criteria van de instructie dd. 17.09.2009. De verzoekende partij beweert dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en

Armoedebestrijding nog steeds de criteria van voormelde instructie volgt bij de inhoudelijke beoordeling van aanvragen tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij houdt voor dat op de aanvraag om machtiging tot verblijf bij voorrang de criteria van de (vernietigde) instructie dienden te worden toegepast. Dergelijke redenering kan niet worden gevolgd.

Verzoekende partij gaat immers kennelijk voorbij aan het feit dat het de gemachtigde van de Staatssecretaris niet toekomt af te wijken van de wettelijke bepalingen bij het nemen van een beslissing.

De verweerder wijst op de uitdrukkelijke bewoordingen van art. 9bis Vreemdelingenwet, waarvan de aanhef luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft.

Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

[...]”

Het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel laten als beginselen van behoorlijk bestuur het bestuur niet toe om deze beginselen contra legem toe te passen (P. POPELIER, ‘Beginselen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen’, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed.), beginselen van behoorlijk bestuur, 2006, Die Keure, Brugge, 33).

Ook de beschouwingen van verzoekende partij, als zou de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie zich in het verleden geëngageerd hebben deze instructie te blijven toepassen, doen geen afbreuk aan het feit dat de wet voorziet dat buitengewone omstandigheden dienen te worden aangetoond. De kritiek van verzoekende partij is derhalve niet van aard afbreuk te doen aan de geldende bepalingen van art. 9bis vreemdelingenwet.

De gemachtigde van de Staatssecretaris heeft derhalve op rechtsgeldige wijze onderzocht of verzoekende partij voldeed aan de door art. 9bis Vreemdelingenwet gestelde voorwaarde tot het aantonen van buitengewone omstandigheden.

Verzoekende partij kan ook bezwaarlijk voorhouden dat de inhoud van het recht niet voorzienbaar zou zijn geweest, dan wel dat haar rechtmatig vertrouwen zou zijn geschonden.

De instructie van 19 juli 2009 waarop verzoekende partij zich beroept is immers met een arrest van de Raad van State nr. 198.769 dd. 09.12.2009 vernietigd omdat deze instructie “het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”, omdat “door dit in de bestreden instructie te doen een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden” en omdat “uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt”.

Het kan volgens de Raad van State niet anders worden geïnterpreteerd als dat de beoordeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis op basis van de in de vernietigde instructie opgesomde criteria indruist tegen de discretionaire bevoegdheid, gezien artikel 9bis Vreemdelingenwet geen voorwaarden ten gronde bevat en die aldus niet door de Staatssecretaris aan de wet kunnen worden toegevoegd.

Het vernietigingsarrest van de Raad van State heeft werking erga omnes, zodat verzoekende partij zich niet kan beroepen op de (vernietigde) instructie. Ingevolge de vernietiging ervan, kan de instructie niet langer worden beschouwd als een geldige rechtsbron. Elke beoordeling op grond van de vernietigde instructies zou aldus een beoordeling uitmaken op basis van voorwaarden die niet in de wet terug te vinden zijn.

Derhalve heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris geheel terecht geoordeeld dat de criteria van de instructie niet meer van toepassing zijn.

Geheel ten overvloede wijst verweerder er nog op dat het langdurig verblijf in België en de daaruit volgende integratie, elementen betreffen die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag (cf. RvSt nr. 198.769 dd. 09.12.2009). Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoord worden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend, zodat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris om de aanvraag onontvankelijk te verklaren bij gebrek aan bewijs van het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden.

Volledigheidshalve laat verweerder nog gelden dat een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet slechts kan aanvaard worden indien met feitelijke en concrete gegevens aangetoond wordt dat gelijke gevallen ongelijk worden behandeld (R.v.S. 5 maart 2004, nr. 128.878). Verzoekende partij laat na dit te doen.

Verzoekende partij slaagt er dan ook niet in aan te tonen dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie op onredelijke of onvoorzienbare wijze zou hebben gehandeld.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie heeft niets meer gedaan dan art. 9bis Vreemdelingenwet op correcte wijze toe te passen.”

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 62 van de vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoeker de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een

verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

In zijn aanvraag van 27 december 2013, haalde verzoeker volgende elementen aan inzake de buitengewone omstandigheden:

- verzoeker is van Nigeriaanse afkomst en is naar België gekomen om er te studeren en een job te vinden om zo zijn familie in Nigeria te onderhouden;
- verzoeker is terecht gekomen in handen van een mensensmokkelaar die hem misbruikt heeft (psychisch, fysiek, financieel) waardoor verzoeker getekend is voor het leven;
- de angst voor verdere uitbuiting zorgde er voor dat hij eerst weigerachtig stond tegenover medewerking met de politie, later heeft hij toch meegewerkt;
- een terugkeer naar Nigeria houdt voor verzoeker een reëel risico in op een schending van de artikelen 2 en 5 van het EVRM omdat hij, sinds zijn medewerking aan het mensensmokkeldossier, meermaals telefonische bedreigingen heeft gekregen vanuit Nigeria van personen die deel uitmaken van het smokkelnetwerk;
- in Nigeria is er een anti-homowet goedgekeurd, verzoeker heeft geen homoseksuele gevoelens maar werd tot seksuele betrekkingen gedwongen met de heer M. Bij een terugkeer naar Nigeria hangen hem criminele sancties boven het hoofd, als men daar weet zou krijgen van zijn homoseksueel verleden. Ook de afkeer van de maatschappij zou tot private bestraffing kunnen leiden. Verzoeker terugsturen naar Nigeria houdt dus wel degelijk een groot risico in;
- er zijn dus buitengewone omstandigheden van humanitaire aard;
- verzoeker terugsturen naar Nigeria zou de stabiliteit die hij de laatste jaren heeft opgebouwd, verstoren en alle geleverde inspanningen om zich te integreren te niet doen;
- hij krijgt dreig telefoons vanuit Nigeria, een terugkeer naar Nigeria zou voor hem een risico inhouden maar ook voor zijn familie aangezien zij ook in het vizier komen van personen die tot het smokkelnetwerk behoren;
- door zijn homoseksuele betrekkingen met de heer M. heeft hij de wetgeving van zijn land overtreden en heeft hij zich de sociale afkeer van de Nigeriaanse bevolking op de hals gehaald;
- de band van verzoeker met Nigeria vervaagt meer en meer naarmate hij zich integreert in België, hij heeft een uitgebreid vriendennetwerk, heeft verschillende taalcurssussen Nederlands gevolgd en volgt momenteel een opleiding lasser (knelpuntberoep).

3.3.2. Verzoeker voert aan dat van de elementen die hij heeft aangevoerd als buitengewone omstandigheden, sommige onbesproken blijven. Hij meent dat het onredelijk en onzorgvuldig is om de aanvraag van iemand als hij, met de omstandigheden zoals door hem aangevoerd, onontvankelijk te verklaren. Verzoeker verwijst naar de "*omzendbrief van De Waele*" die stelt dat een verblijf van meer dan vijf jaar in België aanleiding geeft tot het toekennen van een verblijfsvergunning. Verzoeker stelt dat het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel en het gelijkheidsbeginsel worden geschonden

nu personen in dezelfde positie mits aanvraag arbeidskaart wel worden toegelaten. Verzoeker stelt dat hij sinds 15 december 2007 in België verblijft, geïntegreerd is en slachtoffer van mensenhandel is. Verzoeker stelt dat in de bestreden beslissing niet wordt ingegaan op het door hem ingeroepen element dat hij homofiele handelingen heeft gesteld en bij een terugkeer naar Nigeria zal worden gediscrimineerd. Verzoeker verduidelijkt tevens dat, op het ogenblik van het indienen van de aanvraag, hij over een geldige verblijfstitel beschikte zodat er reden was om de aanvraag in België in te dienen. Het gelijkheidsbeginsel wordt geschonden. Verzoeker wijst erop dat hij in behandeling is. Verzoeker stelt dat de materiële motiveringsplicht geschonden is, omdat in de bestreden beslissing elke belangenafweging ontbreekt. De artikelen 8 en 22 van het EVRM moeten in de balans gebracht worden, door het niet maken van enige belangenafweging is het voor verzoeker niet duidelijk of de bestreden beslissing op redelijke wijze werd genomen. In de motieven van de bestreden beslissing wordt niet uitgelegd waarom het gedrag van verzoeker een werkelijk, actueel, en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving van die mate dat het recht op arbeid mag geschonden worden. Zelfs al werd een belangenafweging gemaakt, dan nog blijkt uit de feiten dat er duidelijk een ernstige inmenging is in het privéleven en sociaal leven dat niet kan worden verder gezet.

3.3.2. Waar verzoeker aanvoert dat sommige elementen van zijn aanvraag onbesproken blijven en hij verder verduidelijkt dat in de bestreden beslissing niet wordt ingegaan op het door hem ingeroepen element dat hij homofiele handelingen heeft gesteld en bij een terugkeer naar Nigeria zal worden gediscrimineerd, wordt opgemerkt dat in de bestreden beslissing het volgende wordt overwogen:

“De loutere vermelding van art. 2 EVRM: recht op leven en art. 5 EVRM: recht op veiligheid, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien betrokkene geen bewijzen voorlegt dat deze rechten zouden geschonden worden.

Betrokkene beweert dat hij vreest voor een criminele sanctie indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst, omwille van het feit dat hij onder dwang ertoe zou gedreven geweest zijn om seksuele betrekkingen te hebben met de heer Macdonald, doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor criminele sanctie volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.”

Hieruit blijkt dat wel op dit element werd geantwoord. Verzoeker betwist dit motief inhoudelijk niet. Het loutere feit dat verzoeker hierover een andere mening zou hebben, volstaat niet om aan te tonen dat dit motief steunt op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk is.

3.3.3. Waar verzoeker verwijst naar de “omzendbrief van De Waele” dient te worden opgemerkt dat deze de Raad onbekend is. Waar verzoeker met deze uiteenzetting zou doelen op richtlijnen of instructies van het bestuur of de door hem in het middel vermelde omzendbrief van 21 juni 2007, wordt vooreerst opgemerkt dat de schending van een omzendbrief niet zonder meer aangevoerd kan worden, en voor het overige dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009, zodat verzoeker kan zich niet beroepen op deze vernietigde instructie.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541). Verzoeker verduidelijkt niet in welk opzicht de bestreden beslissing die een antwoord vormt op een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, een schending zou inhouden van het rechtszekerheidsbeginsel.

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen die de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129 541). Het vertrouwensbeginsel laat als beginsel van behoorlijk bestuur het bestuur niet toe om dit beginsel *contra legem* toe te passen (P. POPELIER, ‘*Beginselen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen*’, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, 2006, Die Keure, Brugge, 33). Daargelaten de vraag of er een administratieve praktijk bestond inzake de toepassing van de instructie van 19 juli 2009 of inzake de toepassing van een omzendbrief, derwijze dat verzoeker er mocht van uitgaan dat hij verder in België zou kunnen verblijven, deze praktijk hoe dan ook *contra legem* zou geweest zijn. Het vertrouwensbeginsel brengt niet mee dat vertrouwen

dat zou zijn gewekt door een administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een zekere tijd niet de hand aan de wet te houden. De schending van het vertrouwensbeginsel kan bijgevolg niet worden aangenomen.

Er kan slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. Verzoeker brengt geen concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van zijn situatie met de situatie van andere vreemdelingen, en die zou aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als verzoekers op een andere wijze werden behandeld. Tevens dient erop te worden gewezen dat geen beroep kan worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen (RvS 3 april 2002, nr. 105 380). De schending van het gelijkheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Waar verzoeker in dit verband nog de schending aanvoert van “de anti-discriminatie wet van 10 mei 2007” wordt opgemerkt dat verzoeker niet aanduidt welke bepaling van deze wet hij geschonden acht, zodat dit onderdeel van het enig middel onontvankelijk is.

3.3.4. Waar verzoeker stelt dat hij op het ogenblik van het indienen van de aanvraag over een geldige verblijfstitel beschikte zodat er wel degelijk sprake was van buitengewone omstandigheden om de aanvraag in België in te dienen, dient te worden opgemerkt dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen afbreuk doet aan de bevoegdheid van het bestuur om het al dan niet vervuld zijn van de buitengewone omstandigheden te beoordelen op het ogenblik van het nemen van de beslissing (RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c)). Op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing was verzoeker niet meer in het bezit van een verblijfsdocument.

3.3.5. Waar verzoeker aanvoert dat het onredelijk en onzorgvuldig is om de aanvraag van iemand als hij, met de omstandigheden zoals door hem aangevoerd, onontvankelijk te verklaren, waar hij wijst op zijn verblijf in België sinds 15 december 2007, zijn integratie, het feit dat hij slachtoffer is van mensenhandel en de omstandigheid dat hij in behandeling is, wordt erop gewezen dat de bestreden beslissing een antwoord inhoudt op de elementen die door verzoeker reeds werden aangevoerd in zijn aanvraag. De bestreden beslissing bevat in dit verband volgende motieven:

“Betrokkene haalt aan dat hij een tijd is opgevolgd door Pagase in het kader van slachtoffer mensenhandel. Uit het schijven van het Parket van de procureur des Konings van Leuven blijkt dat betrokkene geen slachtoffer van mensenhandels kan beschouwd worden. Bijgevolg beroepen hij zich ten onrechte op het statuut van slachtoffers van mensenhandel (Arts. 61/2 t.e.m. 61/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; Arts. 110bis en ter van het K.B. van 08.10.1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen) en vormt dit element geen reden tot regularisatie.

“De overige aangehaalde elementen (betrokkene sedert 2007 in België verblijft, werkbereid zou zijn, stappen heeft ondernomen om Nederlands te leren, hij legt daar kopij van het inschrijvingsformulier volwassenonderwijs van voor, een kopij van het getuigenschrift van beroepsopleiding opleiding Nederlands en een kopij van het attest inzake beëindigen van de beroepsopleiding) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Zijn elementen van integratie of behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Verzoeker betwist deze motieven niet met concrete gegevens, hij stelt enkel dat de verwerende partij onredelijk en onzorgvuldig te werk is gegaan. Verzoeker betwist niet dat hij niet meer beschouwd wordt als slachtoffer van mensenhandel. Tevens wordt herhaald dat een onderscheid moet worden gemaakt tussen de elementen inzake de ontvankelijkheid van de aanvraag (die betrekking hebben op de buitengewone omstandigheden waarom men de aanvraag niet in het land van herkomst kan indienen) en inzake de gegrondheid van de aanvraag (of er redenen zijn om de vreemdeling te machtigen tot verblijf). De verwerende partij kon dus vaststellen dat de elementen van integratie die verzoeker aanhaalde, tot de gegrondheid van de aanvraag behoren en in deze fase niet worden behandeld. Dit laatste is in overeenstemming met de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers “dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het

verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend" (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Waar verzoeker zonder verdere uitleg stelt dat hij "in behandeling" is, dient te worden opgemerkt dat verzoeker dit element niet heeft aangehaald in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, zodat de verwerende partij er niet op kon of diende te antwoorden. Tevens dient te worden opgemerkt dat verzoeker in het middel in gebreke blijft om te verduidelijken om welke behandeling het zou gaan en welke impact dit zou hebben op de wettigheid van de bestreden beslissing.

Waar verzoeker blijkt geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, nodigt het onderzoek van deze andere beoordeling te dezen de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Geplaatst binnen het wettigheidstoezicht dat de Raad vermag uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoeker aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maakt dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193).

Verzoeker slaagt er niet in om aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing feitelijk onjuist zijn of kennelijk onredelijk. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat er *in casu* werd uitgegaan van een foutieve feitenvinding, zodat de schending van de zorgvuldigheidsplicht niet kan worden aangenomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog geen schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

3.3.6. Waar verzoeker ten slotte verwijst naar het ontbreken van een belangenafweging en van de proportionaliteitstoets en dat niet gemotiveerd wordt waarom het gedrag van verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving in die mate dat het recht op arbeid mag geschonden worden, dient te worden vastgesteld dat verzoeker zich beperkt tot het citeren van rechtspraak van hoven en rechtbanken maar zelf geen uiteenzetting geeft over zijn concreet geval. In een continentale rechtstraditie hebben vonnissen en arresten geen precedentswaarde.

Er dient in dit verband te worden gewezen op het feit dat een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een gunstmaatregel is, waarbij de verwerende partij dient te antwoorden op de elementen die verzoeker aanhaalt. Zij dient uit eigen beweging geen motieven op te nemen in de beslissing als daaromtrent geen uiteenzetting werd gegeven in de aanvraag.

In de aanvraag heeft verzoeker geen melding gemaakt van artikel 8 van het EVRM en artikel 22 van de Belgische Grondwet, hij maakte enkel melding van zijn integratie in België en zijn uitgebreid vriendennetwerk.

Daarover wordt in de bestreden beslissing het volgende overwogen:

"Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering

van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.”

Verzoeker betwist dit motief niet. Er kan niet worden aangenomen dat de verwerende partij in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet uit eigen beweging verder of uitgebreider moet motiveren. Bovendien wijzigt de verblijfstoestand van verzoeker niet door de bestreden beslissing: vooraleer de beslissing werd genomen, was verzoekers verblijf evenzeer illegaal. Om al deze redenen kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij meent dat er een belangenafweging dient te zijn en dat de aanvraag hem enkel zou kunnen geweigerd worden om redenen van openbare orde.

3.3.7. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen, evenmin als de schending van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 10, 11 en 191 van de Grondwet, van de bepalingen van de anti-discriminatiewet van 10 mei 2007, van het rechtszekerheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Het enig middel is in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat de tweede bestreden beslissing betreft. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juni tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET